

sparen; maar ik weet raad; zij zou, als ze de volgende maand jarig is, van mij iets moois en duurs hebben gekregen; in plaats daarvan geef ik haar nu iets goedkoopers en gaat ze van middag met mij in een kristalwinkel hier dicht bij een waterkan met glazen koopen; is dat goed? —

— In vrede's naam, — zegt moeder; — eigenlijk komt zij er veel te gemakkelijk af; ge bederft haar, Karel! —

— Geen nood, — zegt oom, en drukt me met den arm, die om me heen is geslagen, vaster tegen zich aan; — ik weet zeker, dat ze tot een lief meisje zal opgroeien en dat ge later nog veel dienst van haar zult hebben. —

Moeder ging heen; ik waagde het op te kijken uit mijn schuilhoek en toen ik me goed en wel had overtuigd, dat ik alleen was met mijn oompje, sloeg ik, overvloeiende van dankbaarheid, mijne armen om zijn hals en kuste en kuste hem, tot hij zich met zacht geweld losmaakte en zei:

— Kindje, laat het zóó goed zijn! —

En later, toen ik de Backfischjaren was ingetreden en me meer dan eens gekrenkt en teruggezet waande, omdat men mij niet voor vol wilde erkennen, terwijl ik toch bepaald de kinderschoenen meende ontwassen te zijn, wie was in de uren van moedeloosheid en prikkelbaarheid mijn trooster en vriend?! Niemand anders dan oom Karel!

Hoe goed verstond hij de kunst, om me ter neer te zetten, om me te doen gevoelen, dat ik zooveel redenen had tot blijdschap en dankbaarheid, als hij zijn ernstigen blik op me richtte en met zijn gevoelvolle, tot 't gemoed sprekende stem tot me zei:

— Meisje, meisje, hebt ge wel goed over alles nagedacht? Is alles wel inderdaad zóó, als ge 't je nu voorstelt? Kon je vader er geen andere, geldige redenen voor hebben om je je verzoek af te slaan? Indien het eens zóó ware:.... En dan zag hij alles van een geheel ander standpunt, wist mij daarop te plaatsen en haalde me zonder moeite over tot de tegengestelde gevoelens en overtuigingen.

* * *

Oom was niet getrouwd; hij woonde niet ver van ons af in een klein, net huisje; tante Door, slechts tante in naam, bestuurde zijne kleine, kalme huishouding.

Ik vond, dat oom zóó goed paste in zijne omgeving, dat het denkbeeld, waarom ook hij niet was getrouwd en werd omringd door eigen klein volkje, eerst betrekkelijk laat bij me opkwam, doch toen ook plotseling, met groote verwondering.

't Was op zekeren najaarsavond. Den vorigen dag had ik een danspartijtje bijgewoond; ik was eene der jongsten; mijn balkleedje was niet nieuw en niet naar mijn zin, doch moeder had gezegd:

— Gij gaat daarmee of gij gaat niet, — en zóó was mij niets overgebleven dan me contre coeur te voegen in mijn lot.